

میدانم که اگر منصور حکمت نبود، بسیار سالها پیش به زندگیم خاتمه داده بودم و یا جنازه ام را در گوشه ای یافته بودند.

در ذهنم فقط چند انسان بزرگ وجود داشتند : کافکا و شکسپیر و داستایوسکی و تنی دیگر چند از این خانواده. مارکس را به روایت او شناختم و نگاه او را که گرفتم عظمت واقعی این کسانم را فهمیدم. فهمیدم که بزرگی آنها در این بوده که انسانها و زندگی را بزرگ کرده بودند.

او با زندگی و انسانها و رویا آشتیم داد و عکسش زینتبخش صفحه اول آلبوم کوچک خانواده ام شد.

سی سال پیش بود که برای آخرین بار گریستم.

نادر بکتاش

۵ ژوئیه ۲۰۰۲